

ROZCHOD

Sedím na studených parketách obýváku. Bázlivě od nich odlepím oči a odvážím se kouknout na Tomáše. Teď když mu čumím skrze oči přímo do duše, kterou se mu podařilo bezpečně schovat někde hodně hluboko, už oba tušíme, co přijde.

Nadechnu se a vypustím ven, že bychom se měli rozejít. Trochu přitom přivřu oči, jako bych se bála, že uvidím, jak mu praská srdce, nebo čekala, že po mě hodí svůj oblíbený hrníček se Simpsonovými, který drží v ruce. Ale je ticho. Dlouho je ticho. Jako správněj silnej chlap se moc emocionálně neprojevuje. Dlouze přemýšlí, zklamaně kouká někam do rohu a kýve si sám pro sebe hlavou. Já brečím jak postižená želva.

Je mi líto, že tohle nevyšlo. Doufám, že jsem ho nepoškodila na moc dlouho a taky že teď někde na světě něco dělá někdo pro mě lepší, s kým se někdy v příštích padesáti letech potkám. Anebo že budu přinejhorším hustá silná, nezávislá umělkyně, která se koupe v moři zásadně nahá, má spoustu charismatickejš přátel, se

kterýma filozofuje a chlastá negroni, každého toxickýho dementa rovnou praští pěstí do ksichtu, řehtá se jako krásnej magor, ráda ukazuje svý nádherný prsa, tančí nespoutaně do svítání a celkově si dělá vše, co chce, a nestydí se za to.

Tomáš promluvil. Řekl, že je škoda, že jsem mu to neřekla dřív. Prej zrovna dodělal rekonstrukci kuchyně. To ho teď nejvíc trápí kachličky? Co naše láska, vole?

Přemýšlím, jak daleko s tím svým zasraným idealismem dojdu. Věřím na lásku, dobro a nehmotný hodnoty a připadám si jako to nejvíc uncool trapný dítě ve třídě. To dítě s trikem s Lukem Skywalkerem a s rovnátky napevno. Populární děcka ve třídě nosej velký sluneční brýle a na fotkách se tvářej, že je jim všechno jedno. Možná kdybych se víc zajímala o kachličky a čísla, byla bych úspěšnej dospělej, kterej nebrečí, ale šéfuje a nezlomí ho ani smrt psa. City jsou pro děcka a poor people.

Z evolučního hlediska to snad i vypadá, že máme city z nějakých praktických důvodů. Že naše tělo, schopný strávit kus krávy, zatímco skrolujeme na facebooku, nám dokáže dávat skrze city docela jednoduše na vědomí, co se nám děje. Ale momentálně si myslím, že pocity jsou akorát nepraktický sračky pro slabý lidi. Budu řešit kachličky, čísla, kachličky, čísla a pak chčípnu.

Tomáš si bere všechny své věci, takže v obýváku zůstává akorát sedačka, starej plakát na náš koncert a polomrtvý kaktus. Dveře zaklapnou a ten zvuk zní jako definitivní konec. Sedím furt na podlaze, voda se mi řine z očí, ale jsem překvapená, jakej klid přes ten smutek cejtím. Je naprostý ticho a já po dlouhý době slyším, jak zhluboka dejchám.

